

τσόφλι

τσόφλι κ. **τσέφλι**, **το**, ουσ. [<μσν. τσέφλιν <αραβ. djefl], το τσόφλι· άνθρωπος ανάξιος λόγου, ασήμαντος, τιποτένιος: «δεν είσαι καλά που θα κάνω παρέα μ' αυτό το τσόφλι!»·

- έσπασε σαν τσόφλι, έσπασε πάρα πολύ εύκολα: «μόλις ακούμπησα το βάζο στο τραπέζι έσπασε σαν τσόφλι!». Από το ότι το κέλυφος του αβγού είναι πολύ εύθραυστο.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας